

Поштовани читаоче, замолила бих те овог пута да обавезно нађеш причу "Данга" коју је написао Радоје Домановић и прочиташ је, а сада ћу те подсетити на кључну тему: Млад, новоизабрани политички вођа предлаже да се свима у држави усијаним гвожђем стави жиг на чело, упозоравајући да су болови, који нас очекују јаки и муке велике, али како смо ми потомци врлих предака, "Сваки прави родољуб, сваки који жели да се племе не обрука пред светом, поднеће бол јуначки и мушки".

Ова прича је написана пре 112 година.

Да ли је Домановић васкрсао, или се ништа није променило?

Бити жигосан у данашње време не значи ништа друго него добити жиг Европске уније, а муке које треба да поднесемо су одрицање од Космета, Снцака, јужне Србије и Војводине. У поменутој причи један стогодишњи старац се буни против тог ропског симбола на српском челу, то јест против новог патриотизма. Старца је из сале у којој је новоизабрани вођа говорио "напредни" (и тада је било напредњака) део присутних избацио и још га премлатио.

Евидентно је да нема државе у западној Европи, која није обрисала ноге о отирач звани влада Србије.

Нешто касније, од овог Домановићевог старца, један други старац – мудрац и духовник пише следеће: "Србија је сусед Европе, али Србија није Европа." Ово су речи Св. Николаја Жичког.

Да се којим случајем Свети Николај Жички појави на савременој политичкој сцени и

изговори ове речи, сигурно је да би се провео као онај старац из Домановићеве приче. Вероватно и горе! Да набрајам ко би га линчовао било би више него сувишно, довољно је рећи сви они који у Србији заговарају евроатланске интеграције, то јест улазак у Европску унију.

Свети Николај Жички би (нарочито у Војводини) одмах био проглашен за фашисту, његово учење би наши вајни књижевници и филозофи – другови БТ (Борис Тадић) прогласили за анахроно, клерикалистичко и уопште бљак. Као да видим наше политичке прваке (или ти првачиће) како понављају Домановићеве речи: "Доле с том матором рђом! Матора кукавица!"

Да је у Србији од 2000. године на сцени педократија (да не изговорим и оно друго) то није никаква новост. Однекуд су испливали млађани "експерти" по свим могућим питањима, без иједног дана стажа у било каквој радној организацији, и у било каквој струци. Сви око тридесетак година почели су да кроје тесан јелек овом народу, тесан да тешњи не може бити, а успут, као да то није ни важно почела је прича о чланству у ЕУ, да би се на њу надовезала прича о братским односима са НАТО пактом. Данас је тешко и присетити се свих могућих термина којима је Европа преко наше политичке гарнитуре мрцварила српски народ. Најпре су били стандарди, затим неки стаатус, па онда статус и стандарди и сада се грчевито боримо не за очување целокупности наше државе, него се боримо за звање кандидата.

Нимало случајно наша власт ниједном приликом не спомиње никакав други пут и никакву другу могућност изласка из беде у којој се тренутно налазимо, јер ако народ аванзује, они су пропали.

Ситуација је до те мере апсурдна да се не да речима описати. Немогуће је наћи поређење у савременом свету. Са једне стране је запад, који стално лупа шамаре Србији и само што не каже "М'рш стоко". Да! Запад тако не говори, али тако ради – 1999. године нас је буквално убијао као да нисмо народ – него муве, а данас пуца по голоруким Србима на Космету, као по дивљачи за одстрел. Са друге стране, пак наша власт у име српског народа пристаје на све то, и што су шиканирања нашег народа жешћа, а понижавање Србије веће, то они (наша власт на челу са БТ) све бесмисленије трче у загрљај својим мучитељима и силецијама. Иако је политика ЕУ према Космету стално била на штету Србије, реченица коју папагајски понављају сви политичари из власти плус "напредњаци" гласи: "Ипак, то не значи да треба да се сукобљавамо са Европом и да показујемо да нећемо да уђемо у ЕУ".

Евидентно је да нема државе у западној Европи, која није обрисала ноге о отирач звани влада Србије. Лицемерје запада када је Србија у питању, а које је на европској (и светској) сцени, нема граница, па тако неки Енди Спаркс, који је по функцији заменик шефа неког Еулекса (доведеног у Србију од стране БТ и његове клике), у недељу 9. октобра изјавио је: "Данас је кишовито, хладно време и заиста ми је жао људи који стоје у близини барикада. Мислим да се плаше за своју будућност, али поручујем им да не морају да брину о њој, јер владавина закона ће бити у функцији у било ком делу Косова и радујемо се успостављању закона и на северу". Замислите само како је он пун бриге за српски народ? Вероватно му се не свиђају лешеве који би за живота били прехлађени. Већи безобразлук, лицемерје и безочност нисам одавно ни чула ни прочитала, међутим нико од наших политичара, којима је између осталог дужност да се огласе, када је овакав безобразлук у питању, није ни зуцнуо, али се зато редовно оглашавају представници демократске "елите" из Европе и њихови подрепаши из Србије. Када у нашим новинама, или ТВ није јављено како је расположена Мери Ворлик и Јелко Кацин, то одмах значи да ће неко из редакција тих гласила бити аутоматски смењен.

Над Србијом је такав политички мрак да је просто немогуће, међу свим могућим странпутицама, наћи пут из ове националне и моралне црне рупе. У оној Домановићевој приповеци са почетка овог текста, јунак – приповедач се пробудио из сна и спасио се, а када ћемо се ми пробудити, тргнути, шта год да је, сами Бог зна. Све се бојим да се не пробудимо прекасно и када број жигосаних у односу на оне који то нису буде већи и да нам кола бесповратно не "обрну низа страну"!

Нимало случајно наша власт ниједном приликом не спомиње никакав други пут и никакву другу могућност изласка из беде у којој се тренутно налазимо, јер ако народ аванзује, они су пропали. Тако је народ доведен у стање духовне и моралне апатије и има се утисак да се очекује чудо.

Чуда у западној политици не постоје, све је до детаља испланирано још деценијама, а неке ствари и стотинама година уназад. Нимало случајно је деведесетих година прошлог века један од реквизита и просто симбола такозваних демократских промена у Србији, била пиштаљка. Они које је та пиштаљка требала да смени и истера били су зли момци, а они који су пиштали, свакако су били добри момци. Током Другог светског рата то "демократско оружје" је користио Гестапо, то јест његови полицајци када су јурили илегалце комунисте, партизане, Јевреје и патриоте уопште. Потписник ових редова је то видео углавном у филмовима, али се зна да наведени опис демократског хватања патриота по окупираним европским градовима није само бујна машта филмских сценариста и режисера, него нешто што је засновано на реалним чињеницама. Порука

повратка пиштаљке је сасвим јасна. Звук који је цивилизацијски био непријатан и изазивао негативна осећања, сада постаје симбол слободе и среће. Пре неколико година сам у Новом Саду била запањена када сам видела градске гимназијалце да уз пиштаљке плешу на Тргу слободе. Истина, био је мај, на Дунаву није било леда, а и да је било, Срби су народ који је оболео од националне амнезије. Да Споменик жртвама рације у Новом Саду није подигнут за време СФРЈ, сада се онај и који би хтео то да уради, засигурно не би усудио због разних коалиција, функционерских положаја и слично, а ови други би највероватније тврдили да су Срби сами поскакали под лед.

Ми смо дошли до тачке када морамо одлучити хоћемо ли живети као нација са својим националним именом и презименом, са својом децом у својој кући, или ћемо постати нација са неартикулисаним говором и мутавом децом, физички и ментално, тромом омладином, без своје куће и кућишта.

Није чудо ни то да је 1999. године "кампања" НАТО пакта против Србије у свом називу имала реч анђео. Истина додат је придев милосрдни, али је изостављена реч, коју је то милосрђе производило, а то је смрт. Тај "анђео" је омогућио да је Србија данас на хируршком столу у политичкој мртвачници Европе, која је као нови Јозеф Менгеле ("Анђео смрти") черечи *in vivo*. Да се жртва не би исувише отимала прво јој је извађено срце, Косово и Метохија. Међутим, како се пацијент показао исувише жилав и како у том срцу неке жилице још увек дамарају, у помоћ су позвани сви лекари од доктора Франкештајна без граница са запада, до анестетичара и трансфузиолога Дракуле са истока. Најгоре од свега је то да је "помоћно медицинско особље" из саме Србије. Разне инструментарке из НВО радионица, затим већ поменути кројачи и шнајдери тесног српског јелека. Познато је да ми нисмо пребројали ни жртве из Другог светског рата, а камоли жртве бомбардовања 1999. године. Број оних који су умрли од последица бомбардовања (разне врсте рака) у нашој држави такође није утврђен нити статистички издвојен и обрађен, али је тешко поверовати да то нису урадили они који су бацили осиромашени уранијум на нашу земљу, јер је и умно ограниченима јасно да нас нису бомбардовали само да нас побију, него је то био и класични експеримент над Србима – *in vivo*

. Кроз извесно време ће какав упорни архивар засигурно у НАТО документацији наћи списак умрлих од осиромашеног уранијума у Србији. Ако неко ово сматра као преувеличавање, грдно се вара.

Ми смо дошли до тачке када морамо одлучити хоћемо ли живети као нација са својим националним именом и презименом, са својом децом у својој кући, или ћемо постати нација са неартикулисаним говором и мутавом децом, физички и ментално, тромом омладином, без своје куће и кућишта.

Оно што свако ко је писмен треба да зна – јесте да свакако постоји пут изласка из овог мрака и глиба у коме се налазимо.

Могу само да замислим у какву хистерију падају сви до сада набројани аутори "српске среће", када се спомену Евроазијске интеграције, или ти не дај боже ОДКБ. Од српске јавности се крије чињеница да би укључење у Евроазијски савез био спас за Србију у буквалном смислу те речи. Да овде још једном подвучем да би такав пут Србије био најлогичнији наставак целокупног историјског, културног и духовног наслеђа српско-руских односа.

Сви геополитичари од угледа Евроазијски простор одређују као супериоран простор на планетарном нивоу и познате су речи великог противника Русије и православног света у целини, америчког геополитичара Збигњева Бжежинског: " Ко буде овладао Евроазијом, тај ће овладати целим светом". Зато је запад и одредио овај простор као своју мету, па је помоћу Михаила Горбачова разрушио СССР. Русија ипак није држава којој је пар стотина година, него држава која постоји више од једног миленијума и успела је да се опорави од шока у ком је била средином и крајем деведесетих година прошлог века. И поред силних страних интервенција у најразличитијим видовима (од пострекавања екстремиста на Кавказу, до финансирања обојених револуција у државама – бившим републикама СССР) Русија се опоравила и постала водећа држава на евроазијском простору. Иако Бжежински стално приказује Русију као безначајан фактор и потцењује важност привредних и природних ресурса , као и могућност усправљања ове велике државе, Америка не може да сакрије страх од Евроазијског савеза цело тихоокеанског басена: Русије, Кине, Ирана и Индије , а који је све изгледнији.

Сама чињеница да најгрубље процене вредности природног богатства само источног дела Сибира указују на цифру већу од пет трилиона америчких долара, указује да би свака држава на планети требало да буде заинтересована за сарадњу са Русијом, а када би Русија прихватила неку од њих као државу савезницу, то би за исту била права срећа. Истина је да ми са Русијом имамо посебан уговор, који нас ставља у повлашћен положај у односу на друге државе на Балкану и Европи, али мало ко зна да ћемо тај бенефит изгубити, уколико уђемо у Европску унију. Ако се деси да, не дај Боже, уђемо у

Из мрака Европске уније у Евроазијски савез

Пише: Радојка Тмушић Степанов
понедељак, 24 октобар 2011 10:53

ЕУ, онда ће ова чињеница губљења трговинског бенефита са Русијом бити искоришћена за ново распламсавање мржње према Русији, јер ће се, по обичају, сва кривица сваљивати на Русију.

Русија је као највећа земља Евроазије матица и осовинска сила свих економских, политичких и војних савеза на том геостратешком простору, и свако занемаривање могућности повезивања са овом геостратешком, геополитичком и економском велесилом води у државну и националну кому, из које се нећемо моћи пробудити тако лако, као што је јунак Домановићеве Данге. Терапија ће бити тешка, а исход лечења потпуно неизвестан.